

μας εἰς ἱερέα ὅστις τῷ ἐδίδασκε τὸ « Ἀ γ ά π α τ ὸ ν π λ η σ ί ο ν σ ο υ ὡ ς ἐ α υ τ ὸ ν »

« Ἀγάπα τὸ πλησίον σου ὡσάν τὸν ἑαυτό σου,

« Μὰ 'πέ μου, Θεουλάκι μου, μὰ 'πέ μου στὸ Θεό σου,

« Μὰ ν' ἀγαπῶ τὸν Νζόνγο μου, τὸν κύρ Σπυράκη! . . . πάει,

« Ἄν πῆς γιὰ τὴν γυναῖκα μου, εἶναι δεξι μου πλάι·

— Καλή σου 'μέρα γείτονα — Καλὸ 'ς τὸ γείτονά μου ! —

Ετράθηξα καὶ μὲν κρασῶ, καὶ πῆγα στὴ δουλειά μου.

• Μ' αὐτὸ τὸ ἱναμόκορμο, τὸν Παῦλο τὸν Παντιέρα ;

Αὐτὸς ἔν εἶν' π λ η σ ί ο ς μου, κακὴ ψυχρὴ του 'μέρα !

Ἐν Ἀθήναις, 1894.

N. Γ. MANTZABINOS

Σ Τ Ι Γ Μ Α Ι Θ Υ Μ Η Δ Ι Α Σ

Μεταξὺ δύο στενῶν φίλων :

— Πῶς ! Ἄρνεῖσαι δέκα φράγχα 'ς ἐμένα ποῦ εἶμαι ἄλλος ἑαυτός σου ;

— Μὰ ἴσα - ἴσα, ἐπειδὴ γνωρίζω καλὰ τὸν ἑ α υ τ ὸ μ ο υ .
καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ μ ο ὦ τὰ ἐπιστρέψῃ.

*
* *

Ἐρασιτέχνης ζωγράφος πρὸς φίλον του :

— Εἰς τὸ σπίτι ποῦ κτίζω θὰ βάλω πρῶτα ν' ἀσπρίσουν τ ῆ
σ ᾶ λ α καὶ ἔπειτα θὰ τὴν ζωγραφίσω.

— Καλλίτερα νὰ τὴν ζωγραφίσῃς πρῶτα καὶ ἔπειτα νὰ βί-
λῃς νὰ τὴν ἀσπρίσουν.